

майка на едничакъ само сынъ, и чакала и та сына си да са завърне съ дръгты; та чакала и сегасъ тогасъ попытвала да са извѣсти отъ онаѣ, които влизали: не сте ли видѣли сына ми? по-нѣгдѣ си издигала очиты та дано да го види отъ далечъ: сынко, гдѣ та, и не дохождашь? не са ли виждашь? нѣма ли та? въ толко тѣжение като са намирала, чула отъ дръгты, че сынъ ѝ останжалъ убитъ въ битвата. Надава гласове, вѣе са въ гърдыты, плаче неутѣшно; и тамъ внезапно вижда сына си, който достигналъ здравъ, и читавъ; спуска са, прегръща го, цѣлва го, и толко са зарадвала, цюто отъ радость издхнжала, и тамъ гдѣто майката оплаквала сынътъ, сынътъ оплаквалъ майката. Можешъ ли разбра, колка е была радостъ-та на онаѣ майка? нъ ако онаѣ радость бы траѣла единъ день, една година, сичкыѣ ѝ животъ, каква бы была таѣ радость? Сега отъ онаѣ радость, която е почувствувала жената въ него часъ, когато е видѣла сына си живъ, несравненно по-голѣма е радость-та райско; една радость, която трае не единъ день, не една година, нъ въ сичка та бескрайна вѣчностъ, сичка свършена, и сичка заедно, и можешъ ли помисли, каква е онаѣ радость? и оцѣ по-голѣмото е, че та е една радость, която нищо не може да ти отнеме; ни неприѣтелската закисть, защото тамо е единъ безмзлавенъ миръ; ни едно злоключение, защото тамо е едно бескрайно благополѣчие; ни една болестъ, защото тамо е здравіе непожтнжто; ни една смъртъ, защото тамо е вѣченъ животъ: „ще са зарадва сърдцето ваше, и радость-та ви никой не ще отнеме отъ васъ.“

Слѣдователно. Раатъ е животъ безъ смъртъ, защото тамо живѣешъ същѣтъ Божій животъ, ты оставашъ съ същето пребвданіе Божіе; ты си съ същето бытіе Божіе; живѣешъ, колкото живѣе Богъ. Радость безъ край, защото ты са радвашъ съ същата радость Божіа: ты цардвашъ съ същето царство Божіе; славишь са съ същата слава Божіа; ты, съ една рѣчь, като гледашь Бога, ставашъ дръгый Богъ; той Богъ по естество, ты Богъ по-благодать. И какъ-то въ напоращеното желѣзо са не отдѣла нити огънътъ отъ желѣзото, нити желѣзото отъ огънътъ, нъ и двѣтъ са виждатъ едно, тѣй въ Раатъ, токѣ рѣчи, нити Богъ са отдѣла отъ блаженіа, нити блаженіатъ са отдѣла отъ Бога; двоицата единъ въ блаженството, и на двоицата единъ вѣченъ животъ, и на двоицата една безконечна